

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2021. gada 14. jūlijā*

Kopējā ārpolitika un drošības politika – Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Venecuēlā – Līdzekļu iesaldēšana – To personu, vienību un struktūru saraksti, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana – Prasītāja vārda iekļaušana sarakstos – Prasītāja vārda saglabāšana sarakstos – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz aizstāvību – Labas pārvaldības princips – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā – Kļūda vērtējumā – Vārda brīvība

Lietā T-248/18

Diosdado Cabello Rondón, ar dzīvesvietu Karakasā (Venecuēla), ko pārstāv *L. Giuliano* un *F. Di Gianni*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *S. Kyriakopoulou*, *P. Mahnič*, *V. Piessevaux* un *A. Antoniadis*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt, pirmkārt, Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/90 (2018. gada 22. janvāris), ar ko groza Lēmumu (KĀDP) 2017/2074 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Venecuēlā (OV 2018, L 16 I, 14. lpp.), un Padomes Lēmumu (KĀDP) 2018/1656 (2018. gada 6. novembris), ar ko groza Lēmumu (KĀDP) 2017/2074 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Venecuēlā (OV 2018, L 276, 10. lpp.), un, otrkārt, Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/88 (2018. gada 22. janvāris), ar ko īsteno Regulu (ES) 2017/2063 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Venecuēlā (OV 2018, L 16 I, 6. lpp.), un Padomes Īstenošanas regulu (ES) 2018/1653 (2018. gada 6. novembris), ar ko īsteno Regulu (ES) 2017/2063 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Venecuēlā (OV 2018, L 276, 1. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju,

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. da Silva Passos [*R. da Silva Passos*], tiesneši I. Reine (referente) un L. Trišo [*L. Truchot*],

sekretārs: B. Lefevrs [*B. Lefebvre*], administrators,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 3. septembra tiesas sēdi,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums¹

[..]

Juridiskais pamatojums

[..]

Par trešo pamatu – vārda brīvības pārkāpumu

[..]

- 100 Jāatgādina, ka pamattiesības ir jāievēro attiecībā uz jebkuru Savienības darbību, tostarp KĀDP jomā, kā tas izriet no LES 21. panta, skatot to kopsakarā ar 23. pantu (skat. spriedumu, 2018. gada 27. septembris, *Ezz u.c./Padome*, T-288/15, EU:T:2018:619, 58. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā kā vārda un informācijas brīvība ir garantēta Hartas 11. pantā, kā arī turpmāk norādītajos apstākļos – ECPAK 10. pantā, ir jāpārbauda, vai apstrīdētajos tiesību aktos ir ievērotas šīs tiesības.
- 101 Saistībā ar ECPAK 10. pantu ir jānorāda, ka ECPAK, kamēr Savienība nav tai pievienojusies, nenoliedzami, nav Savienības tiesību sistēmā formāli integrēts juridisks instruments. Līdz ar to Savienības atvasināto tiesību akta spēkā esamība ir jāizvērtē, ņemot vērā tikai Hartā garantētās pamattiesības. Tomēr ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar LES 6. panta 3. punktu ECPAK atzītās pamattiesības kā vispārējie principi ir daļa no Savienības tiesībām un, otrkārt, ka no Hartas 52. panta 3. punkta izriet, ka tajā ietvertajām tiesībām, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, ir tāda pati nozīme un apjoms kā ECPAK piešķirtajām tiesībām. Saskaņā ar paskaidrojumiem par šo tiesību normu, kuri saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu un Hartas 52. panta 7. punktu ir jāņem vērā tās interpretācijā, garantēto tiesību nozīme un apjoms ir nosakāmi atbilstoši ne tikai ECPAK tekstam, bet tostarp arī ECT judikatūrai. Turklāt no minētajiem paskaidrojumiem izriet, ka Hartas 52. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt nepieciešamo saskaņotību starp tajā ietvertajām tiesībām un atbilstošajām ECPAK garantētajām tiesībām, tomēr negatīvi neietekmējot Savienības tiesību aktu un Eiropas Savienības Tiesas autonomiju. Tāpat ir jānorāda, ka šī vienlīdzība starp Hartā un ECPAK garantētajām brīvībām formāli ir atzīta arī attiecībā uz vārda brīvību (skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Korwin-Mikke/Parlaments*, T-770/16, EU:T:2018:320, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 102 No paša Hartas 11. panta 1. punkta un ECPAK 10. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka “ikvienai personai ir tiesības uz vārda brīvību”. ECT jau ir nospriedusi, ka vārda brīvība ir viens no galvenajiem demokrātiskas sabiedrības pamatiem un ka minētajā tiesību normā nav paredzēts nošķirums nedz atkarībā no izvirzītā mērķa rakstura, nedz fizisko vai juridisko personu lomas šīs brīvības īstenošanā (ECT spriedums, 1999. gada 28. septembris, *Öztürk* pret Turciju, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, 49. punkts).

¹ Ietverti ir tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

- 103 Jānorāda, ka ECT piešķir īpašu nozīmi žurnālistu īstenotajai “sargsuņu” lomai gan saistībā ar sabiedrību kopumā, gan it īpaši – demokrātiju. Tā iesaka ievērot “vislielāko piesardzību”, novērtējot žurnālistu vārda brīvības ierobežojumu spēkā esamību (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, *Roșianu* pret Rumāniju, CE:ECHR:2014:0624JUD002732906, 61. punkts). Tā arī uzsver, ka tādiem audiovizuālajiem medijiem kā radio un televīzija šajā ziņā ir īpaši svarīga loma. Tā kā tiem ir iespēja pārraidīt vēstījumus ar skaņu un attēlu, tiem ir tiešāka un spēcīgāka ietekme nekā drukātajai preseī. Funkcija, kas ir televīzijai un radio kā pazīstamiem izklaides avotiem televīzijas skatītāja vai radioklausītāja mājokļa privātumā, vēl vairāk pastiprina to ietekmi (ECT spriedums, 2009. gada 17. septembris, *Manole* u.c. pret Moldovu, CE:ECHR:2009:0917JUD001393602, 97. punkts).
- 104 Tomēr ECT uzskata, ka žurnālistu tiesības sniegt informāciju par vispārējo interešu jautājumiem ir aizsargātas ar nosacījumu, ka viņi rikojas labā ticībā, pamatojoties uz precīziem faktiem, un sniedz “ticamu un precīzu” informāciju, ievērojot žurnālistu ētiku. ECPAK 10. panta 2. punktā ir uzsvērts, ka vārda brīvības īstenošana ir saistīta ar “pienākumiem un atbildību”, kas attiecas arī uz plašsaziņas līdzekļiem, pat ja runa ir par jautājumiem, kuri skar svarīgas vispārējās intereses (skat. ECT spriedumu, 2004. gada 17. decembris, *Pedersen* un *Baadsgaard* pret Dāniju, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, 78. punkts un tajā minētā judikatūra). No ECT judikatūras izriet – tas, ka audiovizuālajiem medijiem bieži vien ir tiešāka un spēcīgāka ietekme nekā drukātajai preseī, ir elements, kas ir jāņem vērā, izvērtējot iepriekš minētos “pienākumus un atbildību” (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Delfi AS* pret Igauniju, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, 134. punkts).
- 105 Turklāt ECT ir nospriedusi, ka ECPAK 10. panta 2. punktā praktiski nav paredzēta iespēja ierobežot vārda brīvību politiskās runas vai vispārējo interešu jautājumu gadījumos. Principā saistībā ar šādiem sabiedrības interešu jautājumiem paustie izteikumi ir pastiprināti jāaizsargā – pretēji tiem izteikumiem, ar kuriem tiek aizstāvēta vai attaisnota vardarbība, naidis, ksenofobija vai citi neiecietības veidi, kas parasti netiek aizsargāti. Politiskā runa pēc sava rakstura ir polemikas avots, un bieži vien tā ir dzelīga, tomēr tā paliek sabiedrības interesēs, ja vien ar to netiek pārkāptas robežas un izteikts aicinājums uz vardarbību, naidu vai neiecietību (ECT spriedums, 2015. gada 15. oktobris, *Perinçek* pret Šveici, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 197., 230. un 231. punkts; šajā nozīmē skat. arī ECT spriedumu, 1999. gada 8. jūlijs, *Sürek* pret Turciju (Nr. 1), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, 61. un 62. punkts). ECT uzskata, ka, nosakot, vai paustie izteikumi kopumā var tikt atzīti par kūdišanu uz vardarbību, ir jāpievērš uzmanība izmantotajam formulējumam un kontekstam, kādā tie tiek izplatīti (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2010. gada 6. jūlijs, *Gözel* un *Özer* pret Turciju, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, 52. punkts). It īpaši, ja šie izteikumi ir pausti saspringtā politiskā vai sociālā kontekstā, ECT parasti atzīst, ka noteikta veida iejaukšanās saistībā ar šādiem izteikumiem var būt attaisnojama atbilstoši ECPAK 10. panta 2. punktam (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2015. gada 15. oktobris, *Perinçek* pret Šveici, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 205. punkts).
- 106 Piemērojot iepriekš minētos principus šajā lietā, ir jāņem vērā šīs lietas konteksts, ko raksturo īpatnības, kuras to nošķir no tām lietām, kurās ECT ir attīstījusi savu judikatūru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 93. punkts).
- 107 Proti, ir jāuzsver, ka no ECT judikatūras izrietošie principi tika ieviesti saistībā ar situācijām, kurās personai, kas ir paudusi izteikumus vai veikusi darbības, ko ECPAK pievienojusies valsts ir uzskatījusi par nepieņemamām, šī valsts, kurā bija šīs personas dzīvesvieta, piemēroja piespiedu

- pasākumus, bieži vien krimināltiesiskus, un šī persona atsaucās uz vārda brīvību kā aizstāvības līdzekli pret minēto valsti (spriedums, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 94. punkts).
- 108 Savukārt šajā lietā prasītājs ir Venecuēlā dzīvojošs Venecuēlas pilsonis, kurš pats savā valstī pilda politiskas funkcijas un kuram minētajā valstī ir plaša piekļuve audiovizuālajiem medijiem.
- 109 Prasītājs ir atsaucies uz tiesībām uz vārda brīvību tieši šādā kontekstā. Tātad viņš ir atsaucies uz šīm tiesībām nevis kā uz aizstāvības līdzekli pret Venecuēlas valsti, bet gan lai nodrošinātos pret ierobežojošiem pasākumiem, kuriem ir aizsardzības, nevis krimināltiesisks raksturs un kurus Padome ir veikusi, lai reaģētu uz Venecuēlā pastāvošo situāciju (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 97. punkts).
- 110 Ņemot vērā visus šos principus un apsvērumus, ir jāizvērtē izskatāmais pamats.
- 111 Jānorāda, ka prasītājs tika iekļauts un saglabāts strīdīgajos sarakstos kā Venecuēlas vadošais politiķis, jo viņš bija publiski uzbrucis un draudējis politiskajai opozīcijai, plašsaziņas līdzekļiem un pilsoniskajai sabiedrībai. Šis pamatojums ļāva Padomei piemērot Lēmuma 2017/2074 6. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto kritēriju par to fizisko personu vārdu iekļaušanu sarakstā, kuru darbības, politika vai pasākumi jebkādā veidā apdraud demokrātiju vai tiesiskumu Venecuēlā.
- 112 Prasītāja uzstāšanās plašsaziņas līdzekļos, uz kuru Padome ir balstījusies, lai pamatotu apstrīdētos tiesību aktus, tostarp ir saistīta ar viņa politisko darbību un mobilizācijas laikā preses pārstāvjiem un preses konferencēs sniegtajiem paziņojumiem.
- 113 No tā izriet, ka attiecīgie ierobežojošie pasākumi prasītājam tika piemēroti kā politiķim, kurš ir apdraudējis demokrātiju un tiesiskumu, izsakot publiskus un mērķtiecīgus draudus politiskajai opozīcijai, plašsaziņas līdzekļiem un pilsoniskajai sabiedrībai.
- 114 Saistībā ar prasītāja argumentu, ka viņam ir komentētāja, žurnālista un izklaides nozarē strādājoša uzņēmēja statuss, ir jānorāda, ka viņa iknedēļas televīzijas pārraide, kas turklāt ir vienīgais pierādījums par žurnālista statusu, uz kuru viņš ir atsaucies savā labā, šķietami ir viņa politiskās darbības turpinājums. Kā izriet no šā sprieduma 81.–83. punkta, prasītājs ir izmantojis savu pārraidi, lai vērstos pret saviem politiskajiem oponentiem un dotu norādījumus par darbībām, kas ir veicamas pret opozīciju. Turklāt, kā konstatēts šā sprieduma 112. punktā, prasītāja darbības, uz kurām ir atsaukusies Padome, nav saistītas tikai un vienīgi ar viņa televīzijas pārraidi. Katrā ziņā no ECT judikatūras izriet, ka ar žurnālistu laticību un ētikas pienākumiem saistītie principi, kuri tiem ir jāievēro, lai varētu atsaukties uz plašāku aizsardzību pret iejaukšanos, kas ietekmē to vārda brīvību (skat. šī sprieduma 104. punktu), ir piemērojami arī citām personām, kuras ir iesaistītas publiskajās debatēs (šajā nozīmē skat. ECT spriedumus, 2005. gada 15. februāris, *Steel un Morris* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, 90. punkts, un 2005. gada 29. novembris, *Urbino Rodrigues* pret Portugāli, CE:ECHR:2005:1129JUD007508801, 25. punkts). Tādējādi minētie principi ir attiecināmi uz prasītāja situāciju, kurš, bez šaubām, bija iesaistīts Venecuēlā notiekošajās publiskajās debatēs.
- 115 No lietas materiālu pārbaudes izriet, ka prasītājs, neuzņemoties ECT judikatūrā minētos “pienākumus un atbildību”, brīvi izmantoja plašsaziņas līdzekļus, lai publiski draudētu un iebiedētu politisko opozīciju, citus plašsaziņas līdzekļus un pilsonisko sabiedrību.

- 116 It īpaši prasītājs ir apsūdzējis žurnālistus līdzdalībā pret Nacionālo gvardi vērstā bumbas sprādzienā. Tāpat viņš nav apstrīdējis, ka savā tīmekļvietnē ir iebiedējis organizācijas, kuras nosoda cilvēktiesību pārkāpumus Venecuēlā, kā arī savā televīzijas pārraidē ir izmantojis informāciju, kas iegūta, nelikumīgi ierakstot privātas sarunas, nolūkā uzbrukt politiskajiem oponentiem. Viņš nav arī apstrīdējis informāciju, saskaņā ar kuru viņš, izmantojot musinošu retoriku, ir kūdijs uz brutālām represijām, ir devis norādījumus izmantot kaujas vienības pret opozīcijas demonstrācijām, ir publiski draudējis opozīcijas vadītājiem, paziņojot, ka “mēs zinām, kur jūs dzīvojat”, ir publiski izrādījis “Revolucionāro kaujinieku rokasgrāmatu”, kurā bija ietverta personiska informācija par opozīcijas vadītājiem un it īpaši par to dzīvesvietu, nolūkā iebiedēt opozīciju. Prasītājs turklāt nav apstrīdējis informāciju, kas ir ietverta [Amerikas valstu organizācijas (OAS)] 2017. gada 14. marta ziņojumā, saskaņā ar kuru viņš ir bijis iesaistīts spīdzināšanā.
- 117 Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītāja darbības, kuras Padome ir izvērtējusi lietas materiālos, ir kūdišana uz vardarbību, naidu un neiecietību šā sprieduma 105. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē un tādējādi uz tām nevar tikt attiecināta plašākā vārda brīvība, kas principā aizsargā politiskajā kontekstā paustos izteikumus. Šīs darbības būtībā ir reāli uzbrukumi, kas apdraud demokrātiju un tiesiskumu Venecuēlā.
- 118 Tādēļ ir jānorāda prasītāja argumenti par viņa žurnālista lomu, kuri ir saistīti ar žurnālistu īstenoto vārda brīvību.
- 119 Turklāt ir taisnība, kā atgādināts šā sprieduma 102. punktā, ka “ikvienai personai” ir vārda brīvība. Tāpat šajā lietā prasītājam noteiktie ierobežojošie pasākumi var radīt viņa vārda brīvības ierobežojumus, jo Padome ir izlēmusi veikt šos pasākumus, it īpaši, ņemot vērā dažus viņa paustos izteikumus, un tādējādi tie varētu atturēt viņu izteikties līdzīgā veidā. Tomēr ir jānorāda, ka vārda brīvība nav absolūta prerogātīva un var tikt ierobežota, ievērojot Hartas 52. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus.
- 120 Lai atbilstu Savienības tiesībām, vārda brīvības ierobežojumam ir jāatbilst trīskāršam nosacījumam. Pirmkārt, attiecīgajam ierobežojumam ir jābūt “paredzētam tiesību aktos”. Citiem vārdiem, Savienības iestādei, kas nosaka pasākumus, ar kuriem var tikt ierobežota personas vārda brīvība, šajā nolūkā ir jābūt juridiskajam pamatam. Otrkārt, attiecīgajam ierobežojumam ir jāatbilst vispārējas nozīmes mērķim, ko par tādu atzinusi Savienība. Treškārt, attiecīgais ierobežojums nedrīkst būt pārmērīgs (skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 121 Saistībā ar pirmo nosacījumu ir jānorāda, ka šajā lietā attiecīgais ierobežojums ir “paredzēts tiesību aktos”, jo tas ir ietverts tiesību aktos, kuri tostarp ir vispārpiemērojami, un tam ir skaidrs juridiskais pamats Savienības tiesībās, proti, LES 29. pants un LESD 215. pants (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 72. punkts).
- 122 Saistībā ar otro nosacījumu ir jākonstatē, kā tas izriet no otrā pamata pārbaudes, ka apstrīdētie tiesību akti attiecībā uz prasītāju atbilst LES 21. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajam mērķim konsolidēt un atbalstīt demokrātiju un tiesiskumu, jo tie iekļaujas politikā veicināt demokrātiju Venecuēlā.
- 123 Saistībā ar trešo nosacījumu ir jānorāda, ka to veido divas daļas: pirmkārt, vārda brīvības ierobežojumiem, kuri var izrietēt no attiecīgajiem ierobežojošajiem pasākumiem, ir jābūt nepieciešamiem un samērīgiem ar izvirzīto mērķi, un, otrkārt, tie nedrīkst kaitēt šīs brīvības

- būtībai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 84. punkts). Runājot par pirmo daļu, ir jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos mērķus. Tātad, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtināošais un tā radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedums, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 87. punkts).
- 124 Šajā ziņā judikatūrā ir precizēts, ka saistībā ar samērīguma principa ievērošanas pārbaudi tiesā Savienības likumdevējam ir jāatzīst plaša novērtējuma brīvība jomās, kurās tam ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un kurās tam ir jāveic sarežģīti vērtējumi. Tātad šajās jomās veikta pasākuma tiesiskumu var ietekmēt tikai šī pasākuma acīmredzama neatbilstība kompetentās iestādes izvirzītajam mērķim (spriedums, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 88. punkts).
- 125 Šajā lietā saistībā ar tādu ierobežojošo pasākumu kā prasītājam noteiktie pasākumi atbilstošo raksturu, ņemot vērā vispārējo interešu mērķi, kurš starptautiskajai sabiedrībai ir tikpat būtisks kā demokrātijas un tiesiskuma aizsardzība, šķiet, ka personu, kuras ir identificētas kā tādas, kas ir iesaistītas rīcībā, ar kuru tiek nodarīts kaitējums demokrātijai Venecuēlā, līdzekļu, finanšu aktīvu un citu saimniecisko resursu iesaldēšana pati par sevi nav uzskatāma par neatbilstošu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 12. februāris, *Boshab/Padome*, T-171/18, nav publicēts, EU:T:2020:55, 134. punkts un tajā minētā judikatūra). Kā norādīts šā sprieduma 117. punktā, prasītājs ar kūdišanu uz vardarbību, naidu un neiecietību ir izraisījis šādu kaitējumu.
- 126 Runājot par attiecīgo ierobežojumu nepieciešamību, ir jākonstatē, ka tādi alternatīvi un mazāk apgrūtināši ierobežojoši pasākumi kā iepriekšējas atļaujas sistēma vai pienākums *a posteriori* pamatot pārskaitīto līdzekļu izlietojumu neļauj tikpat efektīvi sasniegt izvirzītos mērķus, proti, izdarīt spiedienu uz Venecuēlas lēmumpieņēmējiem, kuri ir atbildīgi par situāciju Venecuēlā, tostarp – ņemot vērā iespēju apiet noteiktos ierobežojumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 85. punkts).
- 127 Turklāt ir jāatgādina, ka Lēmuma 2017/2074 7. panta 4. punktā un Regulas 2017/2063 9. panta 1. punktā ir paredzēta iespēja atļaut atbrīvot konkrētus iesaldētos līdzekļus vai saimnieciskos resursus, lai attiecīgās personas varētu apmierināt pamatvajadzības vai izpildīt noteiktas saistības.
- 128 Tā kā prasītāja vārda brīvības ierobežojumi, kurus attiecīgie ierobežojošie pasākumi var izraisīt attiecībā uz prasītāju, ir nepieciešami un samērīgi ar izvirzīto mērķi, ir jāpārbauda, vai ar šiem ierobežojumiem netiek kaitēts minētās brīvības būtībai.
- 129 Ir jāatgādina, ka ar attiecīgajiem ierobežojošajiem pasākumiem ir paredzēts, pirmkārt, ka dalībvalstīm ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai liegtu prasītājam iecerēt vai šķērsot tranzītā to teritoriju, un, otrkārt, ka tiek iesaldēti viņa Savienībā ieguldītie līdzekļi un saimnieciskie resursi.
- 130 Prasītājs ir ārpus Savienības valsts – Venecuēlas – valstspiederīgais, un viņš dzīvo šajā valstī, kur veic savu profesionālo politika darbību un darbojas arī šīs valsts plašsaziņas līdzekļos. Tādējādi ar attiecīgajiem ierobežojošajiem pasākumiem netiek kaitēts prasītāja tiesību īstenot vārda brīvību būtībai, it īpaši viņa profesionālās darbības ietvaros plašsaziņas līdzekļu jomā valstī, kurā viņš dzīvo un strādā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 15. jūnijs, *Kiselev/Padome*, T-262/15, EU:T:2017:392, 123. punkts).

- 131 Turklāt šiem pasākumiem ir pagaidu un atgriezenisks raksturs. Proti, no Lēmuma 2017/2074 13. panta izriet, ka šis lēmums pastāvīgi tiek pārskatīts (skat. šā sprieduma 7. punktu).
- 132 Tādējādi ar ierobežojošajiem pasākumiem, kas ir attiecināti uz prasītāju, netiek pārkāpta viņa vārda brīvība.
- 133 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats ir jānoraida.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospiež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Diosdado Cabello Rondón* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

da Silva Passos

Reine

Truchot

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 14. jūlijā.

[Paraksti]